Bildim bileli yüzerim. İyi yüzerim hem de... Galatasaray'da yüzmeye başladım. Bugün Reina'nın olduğu yer Lido'ydu ve 33 metrelik havuz üç kere katedilir, 100 metre Türkiye şampiyonası yapılırdı.

Kulüpte ilk günüm. "Antrenmana başla" dediler. "100 metre yüz" Nasıl? Bir şey öğretmediler. Atladım yüzdüm. Deli gibi. Suları yara yara havuzdan çıktım. Kronometreye baktı hoca. Sonra bir daha baktı. İnanamadı. 1 dakika, 4 saniye... "İlk yüzüşte nasıl Türkiye rekoru kırabilir bu çocuk? Bir de 5 bin metre yüz bakalım" dediler. Atladım yüzdüm. Artık yüzücüydüm. Üstelik Galatasaray'da...

Ailecek Galatasaraylıydık. O zamanın İstanbulu'nda statü simgesiydi. Futbol statüden nasibini almamıştı ama kürek, yüzme, su topu... "Asil sporlar yapılmalı" diyordu çevre.

Boğaz yarışına her kulüp katılırdı. Profesyoneller, şampiyonlar vardı rakiplerimin arasında... Ben Boğaz çocuğuyum. Öyle lafına değil. Hep orada yüzmüşüm. Yüzmüş de büyümüşüm... Nerede ne akıntı var, nerede su geri atar, nerede durdun mu nereye gidersin... Refleks olmuş hep. Nejat Nakkaş, İbrahim Sulu, süper uzun mesafeciler. Boğaz yarışında onlarla yüzeceğim. Bir kıyıdan hep beraber atladık suya. Karşı yakadan çıkacağız. Ne kulvar var ne düzen. Kim kime, dum duma. Hem akıntı trafiğini kestiriyorum, hem kulaçlıyorum. Sanki Boğaz'ı yeneceğim. Takır takır yüzdüm, çıktım kıyıya. Çıktım da kimse yok! Bir yanlışlık var bu işte. Bekle, bekle, on dakika sonra gelmeye başladı diğerleri. Beni görenler sinirlendi. "Şans" dendi. Öyle dediler ya, beş kere Boğaz şampiyonu oldum sonra. Kupalar, madalyalar... Size göre tesadüfen, bana göre söke söke!

Sonra tekneye dönüştü bu tutku. Ve denizin altına. Deniz kuma geldi hayatıma. Hâlâ da sürüyor işte Yazgülü'yle.

– Sen kız mısın keman çalıyorsun?
– Hayır. Erkekler de keman çalar.
– Yuuu. Kıza bak. Keman çalıyooo. Yuuu.

O aralar evden her çıkışımda ona rastlama paranoyası yaşar olmuştum. Kendimi bir gün onu dövmeye hazırlar dururdum. Kafamda o kavgayı en ince ayrıntılarına kadar planladım. Bir gün dövüşeceğimiz kesindi ve gafil avlanmamalıydım. Sonunda o gün geldi. Dövüştük. Temiz bir sopa yedim. Sonra benim de kendi gibi Galatasaray'ı tuttuğumu öğrendi ve akan sular durdu. Mahalledeki en iyi arkadaşım oldu.

Düşünüyorum da, bazı huylar değişmiyor. Kavgacı olmama rağmen kolay kolay sinirlenmeyen bir tabiatım vardır. Reji yaparken de çok anlayışlıyımdır. Patlamam için bardağın dolması gerekir. Doldu mu da barut kesilirim. Çocukken de öyleydim.

Yazları ailecek karşıya taşınır, mevsimi Caddebostan'daki Zincirli Köşk'te geçirirdik. İstanbul'da değişen kent yaşamıyla artık böyle şeyler kalmadı. Kent içi sayfiye de denizle beraber bitti. Bu ev de denize sıfırdı ve balkondan suya atlamaya bayılırdım. Yan komşu Kerim Abi'ye hayrandım.Çünkü o kürek çeker, hızlı yüzer, bisiklete binerdi. Kerim Abi'yle randevulaşırdık. O evin önüne kayıkla gelirdi, ben camdan kayığın içine atlardım. Annem kıyameti koparırdı tabiî.

– Kerim yapma, öldüreceksin çocuğu!

O günlerin birinde babalarım tuttu. Tutar öyle. Nedendi hatırlamıyorum. Bir şeye çok sinirlenip evden kaçtım. Evin arkasına doğru koşmaya başladım. Köşkün arkası dikenli tellerle çevriliydi, ardında da tramvay yolu, yani o zamanki Bağdat Caddesi vardı. Annem hırsla kaçtığımı görünce telaşla peşime takıldı. Gözümün karalığını biliyor. Tramvayın altında kalacağım korkusuyla, benim kolayca aştığım dikenli telleri geçeyim derken takıldı. Döndüm baktım, her tarafı kanıyor, ağlıyor, bağırıyor. Geri dönüp kurtardım. Entarisi paramparça olmuştu.

Bir de Sevim Teyzem vardı. Hayatımın en güzel kadınlarından. Onu da çok severdim. İlk kadın kürekçiydi. O da Galatasaray'da spor yapardı. Çılgıncasına başına buyruktu. Bir âşığı vardı, ona kaçtı. Bir film gibi izledim hayatını. Hayırsız adam alkolik çıktı. Teyzem evden kaçtığı için aileden reddedildi. Anneannem ve kardeşleri gizlice ona yardım ederdi. Despot babadan gizlice elbise, temiz çamaşır, eşya götürürlerdi. Sonra hamile kaldı. Altı aylık hamileyken çocuğu aldırmaya karar verdi. O dönemde hiç olacak iş değil. "Ya aldırırım ya intihar ederim" diye tehdit edince, çaresiz Amerikan Hastanesi'ne götürdüler. Herkes biliyor ki dediğini yapar... Başhekim, Arnavut Kralı'nın akrabası ve dönemin en gözde kadın doğum mütehassısı Aziz Fikret'ti. "Bu cinayet olur. İkiniz birden ölürsünüz. Gel doğur" diye ikna etmeye uğraştı ama dediğimdedik teyze baş eğmedi. O zamanın teknolojisiyle, rahme balonlar yerleştirilerek görülmemiş bir kürtaj yapıldı. Teyzem kurtuldu. İyileşir iyileşmez de Aziz Fikret'le evlendiler. Meğer o kanlı revanlı süreçte büyük bir aşk başlamış!